

14 år? Jeg mener ikke, at der er behov for at ændre strafferammen. Jeg mener, at strafferammen på 6 år for almindelig voldtægt, hvis man kan kalde det sådan, er o.k., og strafferammen på 10 år for særdeles grov voldtægt er også o.k. Men problemet er, at man konstant bevæger sig rundt nede i den nederste fjerdedel af strafferammen i langt de fleste tilfælde. Det kan man jo se af gennemsnitsstraffen, som altså ligger på lidt over 1 år, mens strafferammen går op til 6 år.

Det er utrolig sjældent, man går op over 3 år, og jeg tror, man skal lede meget længe, før man finder en straf på 3½ eller 4 år for slet ikke at snakke om endnu højere straffe. Det vil sige, at domstolene ikke udnytter strafferammen, og det bebrejder jeg sådan set ikke domstolene, for hvis et flertal i Folketinget – og det tegner det jo til – synes, at den strafudmåling, man har, er o.k., må domstolene jo konstatere, at de så faktisk dømmer, som flertallet i Folketinget mener, de skal dømme, og det er jo deres opgave.

Jeg beder også om, man lægger mærke til, at vi har været meget omhyggelige med beslutningsforslaget – det siger jeg af hensyn til fru Elisabeth Arnold – for at det ikke skulle kunne kaldes lovsjusk. Vi har ikke villet bevæge os ind på at sige helt nøjagtigt, hvordan det rent teknisk skal gennemføres, for det kan rent teknisk gennemføres på to, tre eller fire forskellige måder. Men der er nogle, der er klogere end mig i hvert fald, nemlig Justitsministeriets Lovafdeling, og jeg har stor tiltro til, at hvis der er flertal for forslaget, kan den udforme paragraffen sådan, at der bedst og mest juridisk korrekt bliver sørgt for, at det, der er ideen i forslaget her, bliver gennemført.

Jeg mener sådan set, det er en fremgangsmåde, vi godt indimellem kunne bruge noget tiere i forbindelse med beslutningsforslag, så vi ikke løber ind i nogle juridiske faldgruber, og derfor mener jeg stadig ikke, man kan kalde dette forslag lovsjusk. Det kan man vel i øvrigt kun, hvis det er et lov- og ikke et beslutningsforslag. Man kan sige, at man synes, at forslaget er forkert eller sjusket eller urimeligt eller mangler en hel bunke, men lovsjusk kræver vel et lovforslag.

Så siger justitsministeren og også Socialdemokratiets ordfører, at de aldrig har ønsket, at strafniveauet skal sænkes. Det er jo en god melding, og den kvitterer jeg for, men jeg spørger så: Hvorfor har man så ikke gjort noget ved sagen? Vi har jo vidst gennem ganske mange år, at strafniveauet var faldende, men mig bekendt er

der ikke foretaget noget eller sat nogen undersøgelser i gang før her for nylig. Da vi bragte sagen op i august måned sidste år, altså for snart 15 måneder siden, og gjorde opmærksom på disse tal, der allerede havde været kendt i flere år, skete der jo heller ikke yderligere.

Man har altså haft masser af muligheder for at sige: Det synes vi er forkert – når man har den grundholdning, som jeg nu forstår, man har om, at niveauet ikke skal falde – og det må vi gøre noget ved. Lad os nu få lavet en undersøgelse. Den kan gennemføres lynhurtigt, kan jeg forstå, for Rigsadvokaten kommer med resultatet inden jul eller i hvert fald inden årets udgang. Men man har altså ikke gjort noget tidligere, selv om man – hvis man virkelig ville gøre noget, og hvis man virkelig mente det – havde haft mulighed for allerede at gøre adskillige år siden at sige: Det her er uacceptabelt, det vil vi ikke finde os i, og derfor skærper vi strafniveauet på den ene eller den anden måde.

Til sidst må jeg indrømme, at der er en ting, der har chokeret mig. Man har diskuteret det lidt, men jeg forstår det simpelt hen ikke. Justitsministeren tog som den første bolden op, han var også den første, der var på talerstolen, og nu kan jeg desværre ikke citere nøjagtigt, hvad ministeren sagde, for jeg har ikke hans talepapir. Men sådan som jeg opfattede det, gav ministeren udtryk for, at hvis man indførte en sådan minimumsstraf, risikerede man, at domstolene ville dømme anderledes og mildere end det, forslaget i virkeligheden lægger op til. Jeg kan se, ministeren nikker, så det var rigtigt opfattet, og fru Anne Baastrup og fru Elisabeth Arnold sagde det samme med lidt andre ord, altså at det er det farlige ved minimumsstraffen.

Jeg indrømmer blankt, at så er der et eller andet rivende galt, for så er der altså nogle dommere eller nogle domsmænd i dette land, som klart og tydeligt ikke følger gældende lov. Hvis vi i dette Folketing vedtager, at straffen for voldtægt mod en ung under 18 år som absolut hovedregel skal udløse mellem 3 og 6 års fængsel, og at man ikke kan gå under 1 år, medmindre sagen falder under de to særlige paragraffer 84 og 85, er det da domstolenes opgave, hvad enten de synes, det er for hårdt eller for blødt eller for mildt, at dømme efter den lov, der er vedtaget.

Man siger altså direkte, at det vil domstolene eller nogle enkelte dommere ikke gøre indimellem. De vil have lov til at sige: Vi synes altså, det er urimeligt, at det er bestemt, at vi skal give mindst 1 år. Vi synes kun, der skal gives 3 mæne-